

SETKÁNÍ V LESE

Jednoho letního dne Míša s maminkou sbíraly lesní jahody. Když byl Míšin hrneček plný voňavého ovoce, zeptala se holčička paní Katky: „Maminko, už to stačí? Podívej se, jak je tu krásně! Na té louce bychom si mohly odpočinout.“

Míša si sundala batůžek, sedla si na povalený pařez a s nadšením se rozhlížela po zeleném lese.

„Ale Míšo, já přece nejsem unavená,“ řekla maminka s úsměvem.

„Jestli chceš, poseď si tady s Pupíkem, já budu ještě chvíličku sbírat. Ráda bych upekla tvarohový koláč s jahodami. Bude to dobrotka!“

Poté, co se paní Katka vzdálila, si Míša sundala sandálky a opřela bosé nožičky o mechový polštářek. Přivřela oči, nastavila pihovatou tvářičku slunci a ochutnávala jahůdku za jahůdkou. Byly tak sladké! Pupík se motal kolem a pozorně očichával každé stéblo trávy.

„Haf, haf.“ Pejsek náhle zpozorněl.

„To teda ne, Pupíku, nikam nepůjdu.“

Míša se na svého psího kamaráda ani nepodívala.

„Je mi tu tak hezky, nemíním se odtud ani hnout.“

„Haf, haf.“ Pupík zaštěkal hlasitěji.

„Něco se ti zdá,“ řekla holčička a dopřála si další jahůdku.

„Nepoznáváš tu vůni, protože jsi v lese. Tady všechno voní jinak. Ale jestli chceš, běž sám. Já tady zůstanu.“

Pupík se vyčítavě podíval na holčičku, otočil se na opačnou stranu a se skloněným čumáčkem vyrazil do lesa. Míša se zatím natáhla, dala si ruce pod hlavu a užívala si lenošení. Sledovala, jak po nebi zvolna plují bílé obláčky. Najednou ji přepadl spánek. Nevníkala, že se jí zavírají víčka, a sladce usnula. Zčistajasna ji ze spaní vyrušilo prudké škubání. Celá vyděšená se zvedla.

„Pupíku, co to děláš? Zničíš mi sukýnku! Přestaň!“ usměřňovala Míša Pupíka. Ale Pupík dál držel v tlamičce zelený volánek, pak se zadíval na holčičku a začal ji tahat hlouběji do lesa.

„Počkej, už půjdu, jen si musím nazout botičky. Raději mi řekni, co se stalo.“

Míša si natáhla sandálky a Pupík jí začal vyprávět o tom, co objevil. V lesním kapradí našel vyplašenou mladou sovu.

„Myslíš si, že potřebuje pomoc?“ zeptala se Míša, když pospíchala za pejskem.

„Jestli je to mládě, tak třeba ještě neumí létat...“

Pupík však důrazně trval na tom, že se sovičce muselo přihodit něco zlého. Míša přidala do kroku.

Najednou se pejsek zastavil před zeleným keříkem a tiše zakňučel. Míša přistoupila blíž a opatrně roztáhla dlouhé listy kapradiny.

„Jé, dobrý den,“ řekla na uvítanou, když na zemi spatřila šedou opeřenou kuličku. Na Míšu pohlédly velké, smutné soví oči.

„Stalo se něco?“ doptávala se holčička.

„Můžu ti nějak pomoci?“

Sovička však mlčela. Míša přišla trochu blíž.

„Neboj se, neublížím ti. Opravdu se umím starat o zvířátka.“

„Na zahradě mám dokonce svoji nemocnici. Jmenuje se Lipová klinika,“ doplnila s hrdostí Míša.

Mláděťátko naklonilo hlavu a pozorně sledovalo holčičku. Tahle rudovláska jí snad nemá v úmyslu ublížit. Sovička zahoukala a neohrabaně se pokoušela pohnout křídélky.

„Nejde to? Hm... Dovol mi, abych se ti na to podívala.“

Holčička si dřepala těsně k ptačímu zobáčku. Teprve nyní si povšimla, že sovička je zamotaná do nějakého tenkého drátu. Místy se silně zabodával do načechnutého peří.

„Ach jo, už vím, co se ti stalo.“

Míša se jemně dotýkala křídel.

„Zamotala ses do toho a nemůžeš se hýbat. Pokusím se ti pomoci. Doufám, že ten drát nebude třeba rozstříhávat.“

Míša si klekla na kolena a začala sovičku vymotávat z pasti.

„Ach jo, copak to musel někdo vyhodit do lesa?“ posteskla si, když konečně dostala ptáčka z drátěné léčky.

„Máš bohužel poraněná křídla.“

„Haf, haf,“ ozval se Pupík, který Míšu dosud tiše pozoroval.

„Ne, Pupíku. Sovičku s sebou na kliniku vzít nemůžeme. Má tu domeček a rodiče, kteří ji zcela určitě krmí. Naštěstí jsou všechna poranění jen povrchní, jistě se rychle zahojí. Ale bude potřeba rány vydezinfikovat.“

Míša už nemusela nic říkat. Pupík mrštně vyskočil z místa a běžel směrem k louce. Za chvíli se vrátil s malým batůžkem.

„Jsi skvělý, Pupíku!“ pochválila Míša svého kamaráda.

„Je dobře, že balíček první pomoci mám vždy u sebe,“ zaradovala se a z batůžku vytáhla malou lahvičku a vatové tamponky.

Sova se začala netrpělivě vrtět. Byla sice vděčná za to, že ji holčička vysvobodila z pasti, ale ošetření se bála. Naštěstí Míša poznala, na co sovička myslí, a snažila se ji uklidnit.

„Neboj se,“ řekla jemně, „pocítíš jen lehké štípnutí, ale pak se ti ranky zahojí a za několik dnů budeš zase moct létat. A vůbec, pokusila ses už někdy vzlétnout?“

Sovička pookřála a začala souhlasně pohoukávat. Míša se pustila do čištění poraněného křídélka.

„Tak už máš první výlet za sebou? To je skvělé!“

Pochválila Míša sovičku, když už byla hotová s ošetřením.

„Až se naučíš pořádně létat, budu ráda, když mě navštívíš na mé Lipové klinice. Je to vážně kousek odtud. Vyletíš z lesa na louku a pak...“

Holčička už nestačila říct více, protože ji vyrušil mamčin hlas.
„Míšo, kde jsi?“ volala znepokojená maminka.
„Jejda, musím běžet!“ Holčička začala balit své věci do batůžku.